



MEDEJA – DRUGA OVOGODIŠNJA PREMIJERA NA 63. DUBROVAČKIM LJETNIM IGRAMA **Vrsnoća interpretativne sigurnosti i scenske uvjerljivosti**

Ono što Pandurovoj Medeji nitko ne može osporiti niti oduzeti jest vrlo visoki umjetnički doseg, unutar kojega se Alma Prica u ulozi Medeje po tko zna koji put dokazala i opravdala status jedne od naših najboljih glumica

Nedavno sam imao priliku razgovarati s jednom od naših uglednih kazališnih glumica o problemima i izazovima s kojima se današnji glumci u svome svakodnevnome radu sve više susreću, a koji ih nerijetko znaju kočiti i sputavati u ostvarenju svojih punih glumačkih potencijala. Dotična mi je tako iznijela svoja vlastita iskustva o radu u kazalištu te spomenula ulogu redatelja kao zasigurno najbitniju komponentu svakoga kazališnog komada. U njegovim je rukama tako odluka kojim će putem usmjeriti uprizorenje nekog dramskog teksta. U prvom slučaju, redatelj može svojim zamislama, vizijom, koncepcijom i interpretacijom preuzeti glavnu ul-

og, postaviti sebe u prvi plan i time stvoriti redateljski komad u kojemu su glumci samo sredstvo kojim se on služi kako bi predstavio sebe i svojim uratkom prenio određenu poruku. Nasuprot tome, pojavljuju se glumački komadi, gdje je redatelj pak samo „prvi među jednakima“, osoba koja rukovodi čitavim procesom i koja istovremeno usmjerava glumce prema ostvarenju svoga punoga glumačkog potencijala. Međutim, naravno da ovakvu podjelu ne treba shvatiti doslovno; redateljski komad ne mora uvijek rezultirati odsutnošću dobre glume, isto kao što ni onaj glumački ne mora i ne smije negirati ulogu i važnost koju ima redatelj; ni redateljski niti glumački komadi ne bi smjeli biti isključivi.



Lovrijenac, većim dijelom predstave u potpunosti nadjačavali glumu. Adaptaciju po Euripidu napisao je Darko Lukić, a scenarij Livija Pandur. Stoga, već nakon nekoliko uvodnih minuta boljim poznavateljima Euripidova lika i djela postaje jasno kako ovdje ne će gledati Euripida, nego suvremeno egzibicionističko izživljavanje nad tekstem začetnika psihološke drame od strane već spomenutoga trojca Tomaž Pandur, Darko Lukić i Livija Pandur. Ovu višeslojnu grčku tragediju tako označuje „nova režijska i dramaturška konceptualizacija radikalna u svom pristupu“. Scenski prostor Lovrijenca podijeljen je u dva dijela. I dok se na donjem dijelu na terasi u unutrašnjosti tvrđave odvijaju cjelokupna dramska zbivanja, na

gornjem su postavljeni monitori s video projekcijama plavetnila morske pučine natopljene krvlju, kao i simulacije Medejinih zločina prouzročenih njezinom zatrašujućom strasti. Suvremena kostimografija Danice Dedijer, glazba Borisa Benka i Primoža Hladnika, svjetlosni efekti Andreja Hajdinjaka, kao i video projekcije Dorijana Kolundžije dodatno sudjeluju u kreiranju mračne i klaustrofobične atmosfere na tvrđavi Lovrjenac. Usprkos činjenici kako je nekoliko likova iz izvornoga teksta izbačeno, te kako se umjesto zbora pojavljuju Argonauti, ono što Pandurovoj Medeji nitko ne može osporiti niti oduzeti jest vrlo visoki umjetnički doseg, unutar kojega se Alma Prica u ulozi Medeje po tko zna koji put dokazala i opravdala status jedne od naših najboljih glumica. Čak i u okolnostima snažnih redateljskih uprizorenja ona se uspjela nametnuti snagom svoje glumačke riječi maestralno odigravši ženu koja pod oznakom ljubavi pokušava opravdati svaki svoj postupak. Vrsnoću njezine interpretativne sigurnosti i scenske uvjerljivosti nije potrebno posebno naglašavati, međutim, nemoguće je ne spomenuti vrlo izražajne i efektne monologe iz kojih iščitavamo unutrašnju borbu njenoga lika u trenucima razapetosti između ljubavi prema svojoj djeci i želji da svog bivšeg muža Jazona „ugriže za srce onako kako treba“. Njezina je Medeja osvetoljubiva žena koja hladnokrvno do kraja slijedi samu sebe ubijajući svoje sinove. Osim te, uvjerljivo najzapaženije uloge, posebno treba izdvojiti i neverbalni lik Livija Badurine, koji utjelovljuje čuvara zlatnoga runa. Bez izgovorene riječi, Badurina i gestom i mimikom kojima se služi na sceni naprosto oduševljava, dokazujući kako neverbalne uloge često mogu biti efektnije i zapaženije od onih verbalnih, te kako nema velikih i malih uloga, već samo velikih i malih glumaca. Ostatak glumačkog ansambla čine Bojan Navojec u ulozi Jazona, sjajni i vrlo dojmljivi Ivan Glowatzky i Romano Nikolić u ulozi Medejinih i Jazonovih sinova, Damir Markovina u ulozi Egeja, te Argonauti (Korinčani) Petar Cvirn, Andrej Dojkić, Tomislav Krstanović, Ivan Magud, Ivan Ožegović, Adrian Pezdirc, Kristijan Potočki i Jure Radnić.

I na kraju, usprkos spomenutoj novoj režijskoj i dramaturškoj konceptualizaciji Tomaža Pandura, Dubrovačke ljetne igre i HNK Zagreb u suradnji s Pandur.Theatres neosporno su ovom grčkom tragedijom, a nakon prošlogodišnjega *Kralja Edipa*, iskreirali još jedan uspješan dramski proizvod. Tome najbolje svjedoči gromoglasan i dugotrajni pljesak oduševljene festivalske publike, koja je njime pokazala kako je Panduru ipak oprostila obmanu i činjenicu kako nije gledala Euripida. Međutim, je li za to zaslužan sam Pandur ili pak genijalna Alma Prica, teško je procijeniti.

Božo Benić

Ožegović, Adrian Pezdirc, Kristijan Potočki i Jure Radnić.

I na kraju, usprkos spomenutoj novoj režijskoj i dramaturškoj konceptualizaciji Tomaža Pandura, Dubrovačke ljetne igre i HNK Zagreb u suradnji s Pandur.Theatres neosporno su ovom grčkom tragedijom, a nakon prošlogodišnjega *Kralja Edipa*, iskreirali još jedan uspješan dramski proizvod. Tome najbolje svjedoči gromoglasan i dugotrajni pljesak oduševljene festivalske publike, koja je njime pokazala kako je Panduru ipak oprostila obmanu i činjenicu kako nije gledala Euripida. Međutim, je li za to zaslužan sam Pandur ili pak genijalna Alma Prica, teško je procijeniti.

Božo Benić